BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE" / an XII, nr. 70 -72, iun. – aug. 2003; 16 pag.

(urmare din nr. 67 – 69 / 2003.

DUPĂ 66 DE ANI

De aici porneşte – (şi prin asta se deosebeşte; n. n.) mişcarea noastră pentru că „dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu se mânie, nu se gândeşte la rău" şi, conchide: „nu ştiu cum să vă îndemn mai mult să cultivaţi dragostea şi cei ce condamnaţi şi celor ce staţi sub comandă" pentru că „ACOLO UNDE ESTE DRAGOSTE, NU ESTE VIAŢĂ LEGIONARĂ!"

„Dragostea, însă, nu desfiinţează obligaţia de a fi disciplinat, nici pe cea de a munci sau pe aceea de a fi ORDONAT.

Pentru că nu există BIRUINŢĂ FĂRĂ UNITATE şi NICI UNITATE fără DISCIPLINĂ".

Să nu uităm că IDEILE AU CONSECINŢE; că ignorarea BAZELOR MORALE şi PRIMATULUI IUBIRII şi nu este nevoie să facem, împreună cu Stive Forbes, catalogul detaliat al rezultatelor lamentabile al pasiunilor liberalismului precum creşterile oribile ale crimelor violente, abuzul de droguri, scăderea standardelor educaţionale, şi culturale, proliferarea bizară a proceselor, o furtună de reglementări care desfid bunul simţ şi asaltează drepturile proprietarilor; creşterea aberantă a corupţiei (de la vlădică până la opincă), o magistratură care acţionează, adesea, ca o „aristocraţie imperială" etc.

Mai mult, susţine editorialistul citat, liberalismul modern a adoptat un punct de vedere, în ce priveşte libertatea, şi prea larg şi prea îngust: părinţii au LIBERTATEA să decidă avortul – adică uciderea copiilor dar li se neagă dreptul de a alege şcoala pe care ar dori să o urmeze cei care vor fi scăpat de pruncuciderea noilor irozi!

Confuzia liberalismului în ce priveşte sanctitatea vieţii umane şi importanţa vitală a familiei tradiţionale au petecit legea şi societatea americană – dar răul a trecut de mult nu doar oceanul ci şi graniţele României.

Cifrele statistice sunt sinistre: cele 11 milioane de avorturi ale României ceauşiste dar şi scăderea populaţiei din ultimii ani de conducere post-comunistă (pentru prima dată după o creştere continuă – inclusiv în anii celor două războaie); la care se pot adăuga dovezile superezonabile celor din America lui Forbes:

- o fată de 18 ani şi-a născut copilul într-o cameră de odihnă a unei discoteci; l-a pus într-o pungă de plastic şi l-a asfixiat; s-a spălat şi s-a întors pe ringul de dans cerând DJ-ului melodia ei preferată;

- un cuplu de adolescenţi şi-au omorât copilul lăsându-l într-o pungă de gunoi unde a murit îngheţat;

- mama, cocainomană, şi-a vândut un băiat de 15 ani, ca plătească o datorie de 1000 de dolari, vânzătorului de droguri;

Acestea sunt doar câteva din cazurile Americii: Nu-i aşa că v-au fost prezentate, aproape zilnic, la jurnalele televiziunilor noastre?

Trebuie să fim clari – susţine S. F. : O societate liberă nu poate supravieţui dacă familia cu doi părinţi se prăbuşeşte, taţii sunt absenţi sau mamele pleacă să culeagă căpşunii spaniolilor (ţară cu un şomaj cu două cifre) iar DRAGOSTEA şi DISCIPLINA dispar din viaţa multor copii.

Să-l fi citit editorialistul reputate reviste pe Cornelia Zelea Codreanu?

„A fost totdeauna dificil să creşti o fată – citâm din nou din Forbes – ca să devină femeie virtuoasă şi înţeleaptă. Dar, azi este cu mult mai greu: cinematograful, televiziunea – 24 de ore din 24 – muzica şi internetul îi bombardează pe tineri – şi nu

feb. 2002.

(continuare în pag. 14)

Doru M.

Articolele numărului 70 - 72 /2003:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Inutilitatea poporului român (G. UR.): pag. 3;**

*** Lecturi obligatorii (Paul Spiru MICHAIL): pag. 9, 10;**

*** De la Brătescu-Voineşti la etiologie (Cronicar): pag. 11.**

(urmare din nr. 67-69.)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XI. Legi complementare. XII. Pedepse şi recompense.

9. Legionarul priveşte moartea în faţă, ştiind că sângele său va servi la cimentarea viitoarei Românii Legionare[1].

Până când ele vor fi confirmate de Căpitan aceste porunci n-au avut decât o valoare relativă, ca nişte sfaturi date într-un jurnal de luptă cititorilor săi legionari. După confirmarea şefului suprem, ele au devenit obligatorii ca oricare precept legionar,

În sfârşit, pentru a completa capitolul legilor complementare, trebuie să amintim şi „Circulările". Prin aceste „Circulări", Corneliu Codreanu aducea la cunoştinţa unităţilor legionare, sau întregii naţiuni, deciziile importante legate de viaţa Mişcării, de politică în general, de legăturile cu Guvernul etc. Ele conţineau de asemenea ordine adresate anumitor unităţi şi uneori principii de comportare, reguli de doctrină. Aceste principii şi aceste reguli, odată intrate în circuitul activităţii legionare, deveneau obligatorii sub formă de legi complementare.

Ca de exemplu celebra „Lege Carmen Sylva" care tratează comportamentul legionar în cazul conflictului între diferiţi membri ai organizaţiei.

„Dacă doi legionari se află în conflict, unul dintre ei trebuie să plece, cerând un concediu până la restabilirea armoniei.

Cine trebuie să plece:

1. Dacă unul este mai vechi decât altul, cel nou va pleca;

2. Dacă unul este gradat şi celălalt nu este, acel care nu are grad trebuie să plece;

3. Dacă unul este nou dar are funcţie, cel mai vechi se îndepărtează, pentru că funcţia reprezintă ansamblul organizaţiei locale..." [2]

Toate aceste reguli sunt numite „legi complementare" pentru că ele nu fac parte integrantă dintre cele şase legi ale cuibului. În realitate, importanţa lor în educarea şi modificarea mentalităţii curente este tot atât de mare ca aceea a celor şase legi fundamentale.

Apărute şi confirmate treptat de evenimente, ele aduc, fiecare la rândul ei, complementul indispensabil pentru ca reţeaua principiilor pe care repausează schimbarea legionară să prezinte cât mai puţine falii posibile.

XII. Pedepse şi recompense

Orice acţiune, legionară sau nu, urmăreşte un scop. Această acţiune este întreprinsă de oameni; în cazul nostru, de către legionari sau de către cuiburi. Dar scopurile legionare sunt mult mai numeroase decât în oricare organizaţie politică. Căci Legiunea urmăreşte finalităţi care nu au loc sau par inabordabile pentru alţii. Propagandă, prozelitism, alegeri, înlocuirea unui Guvern, acapararea puterii etc. , sunt activităţi normale pentru ansamblul organizaţiilor existente. Educaţia civică şi morală, înnobilarea caracterului, modificarea mentalităţii curente, crearea unui om nou etc. sunt preocupări specifice legionare care măresc cu mult problemele ce trebuie rezolvate în sânul universului legionar. În mod firesc, existând un număr nesfârşit de cazuri cate pot să apară, există un număr nesfârşit de greşeli, de abateri, de atitudini incorecte, de dispute, de incompetenţe care se manifestă şi care cer pedepsirea. A pedepsi, în sens legionar, înseamnă înainte de toate a corecta.

Pe de altă parte, există şi acţiuni elevate, de comportament ieşit din comun, de dovezi de curaj, care merită la rândul lor o recunoaştere publică, simbolizată prin recompense.

În cadrul Legiunii au loc atât pedepsiri cât şi recompense. Nici o persoană, oricât de suspusă ar fi., nu este scutită de pedepsele prevăzute, din clipa în care este pusă în conflict cu preceptele Mişcării. De asemenea, cele mai mari recompense pot reveni legionarilor de rând în cazul în care aceştia le merită.

Mişcarea Legionară este o organizaţie ierarhică, dar ierarhia sa este amplu deschisă tuturor care îndeplinesc condiţiile spirituale şi omeneşti cerute de doctrina sa. Sancţiunile şi recompensele nu sunt decât elemente corective care contribuie la eliminarea sau amendarea imperfecţiunilor naturale, cât şi la stabilirea noilor categorii sociale indispensabile societăţii în formare.

I. Pedepsele.

Pedepsele legionare nu au nimic în comun cu cele din codul penal. Ele sunt date verbal sau printr-un ordin scris, după gravitatea lor şi persoana care le emană. Ele încearcă să pună legionarul în faţa situaţiei create prin greşala sa, pentru ca el să poată să tragă din aceasta o concluzie binefăcătoare, folositoare, atât pentru el cât şi pentru alţii.

Pedeapsa este deci în acelaşi timp o lecţie şi o încercare. Probă extrem de dură pentru luptătorul conştient, care trebuie să suporte cu fruntea sus, dar, în acelaşi timp, o lecţie incompatibilă pentru acela care a sesizat semnificaţia sa şi valoarea sa educativă. Chiar şi în cazul extrem de excludere definitivă din Mişcare, pedeapsa rămâne o lecţie remarcabilă pentru ceilalţi membri care trebuie să sesizeze semnificaţia simbolică a acestui fapt excepţional.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

(urmare din nr. 67 – 69 / 2003)

Inutilitatea poporului român

Nu există moment important în istoria noastră mai recentă în care domnii guvernanţi să catadicsească măcar să ne întrebe cam cum am dori să fim conduşi în cutare împrejurare istorică. De pildă, cazul redistribuirii avuţiei naţionale, închiderii întreprinderilor – „bun al întregului popor" - , şomerizării a peste 65% din români etc. Metoda conducătorilor ţigani sau ţiganizaţi de astăzi este simplă: falimentezi o întreprindere, dai afară pe românaş, o vinzi unui „întreprinzător strategic", apoi o dezmembrezi şi o vinzi, ca „fier vechi" , unei oţelării din Vestul Europei. Românii, aruncaţi în şomaj, sunt „îndrumaţi" să ia calea Israelului, ţărilor arabe, Spaniei, oriunde. Ducă-se! Numai plece! Dar depopulezeze ţara, dar nu se mai nască nici un copil, dar dispară neamul românesc, dar cadă în neagra deznădejde, dar devină slugă la arabi, în propria ţară, dar fetele şi femeile devină prostituatele Turciei, Ungariei, Italiei, Spaniei, Grecie, Ciprului, dar crape odată şi nu li se mai ştie de nume acestor români, dar de ce ne-am îngriji noi să le dăm de muncă în propria ţară, dar de ce să construim noi cu ei şosele, case, să desţelenim ogoarele, să construim crescătorii de porci şi păsări? N-avem nevoie! Să o facă ţările arabe, Israelul, Spania, Germania, Cipru, Turcia, cine-o pofti! Că noi nici nu suntem români, suntem bruneţi, ciripim pe engeleze-şte, ne batem pe burtă cu Orban, cu Medgesy Peter, cu Bush, cu Blaire. Ce treabă au ţiganii cu neamul românesc? De ce să-i ofere loc de muncă, de ce să-l ajute să-şi crească pruncii, de ce să dorească să mai şi nască femeile acestui popor? De ce să mai şi rămână femei în România? Că doar au spus occidentalii: „Frumoasă ţară! Păcat că-i populată!" I-auzi! Când le-am servit „democraţia" liberei circulaţii acestui imbecil Occident, şi le-am oferit ţiganii, a sărit în sus şi ni i-au returnat fedeleş. Guvernantul român este singurul guvernant din lume care nu este interesat de soarta guvernatului, nu-l preocupă traseul acestuia în istorie. Guvernantul român este preocupat să placă stăpânului temporar al planetei – rus, neamţ, american, evreu. El nu face politica naţiunii pe care o conduce, el face politica planetară a stăpânului momentului istoric. Cine ar fi el. Turc, ungur, rus, austriac, american, evreu. Guvernantul „român" are grijă să ne vâre în tot soiul de încurcături istorice, are grijă să ne pună în postura de slugi la minoritari, să ne pună în postura de umili iobagi cu pălăria în mână, guvernantul român cesionează avuţia naţională (pământ, păduri, clădiri) celui mai obraznic minoritar şi-şi deposedează supuşi majoritari – români. Grija lui este aceea de distruge elementul românesc. Este şi firesc! Sângele apă nu se face. Adică el este un ocupant. Segregaţionismul, ghetoizarea ţării îi convine. Şi cum pe minoritarul ungur, evreu, neamţ, turc, tătar, bulgar, sârb ţigan, musulman în general, nu-l poate conduce şi nu-l poate batjocori, guvernantul „român" ,cu numele, nu-l poate batjocori, nu-l poate conduce şi jefui, nu-l poate distruge demografic, o face cu românul. Lucrul acesta se petrece încă de la desfiinţarea Daciei. Când este vorba de război, de muncă în mină, de ocnă românul este recrutat primul. La moarte şi la distrugere, la emigrare, la şomaj, la discriminare, la persecuţie, la disconfort psihic, la îndemn spre vicii el este imediat primul solicitat. Pentru guvernantul „român" noi suntem un balast de care trebuie să se descotorosească. Este singura etnie pe care poate să-şi descarce frustările, să experimenteze teorii politice şi economice falite, românii au devenit singura etnie pe spinarea căreia sunt experimentate medicamente, singura etnie supusă distrugerii prin boli contagioase gen TBC, sifilis, SIDA etc. Ea trebuie să suporte criminalul negoţ ţigănesc cu subprodusele Orientului, ea trebuie să suporte criminala „politică" ţigănească a traficului de carne vie, ea este singura în România care este împiedecată să-şi facă singură dreptate şi singura căruia guvernantul „român" nu vrea să-i facă dreptate. Căci neamul românesc – de peste 2000 de ani – n-a cerut altceva decât **dreptate**. Guvernantul „român" este singurul guvernant din istorie care a renunţat de bună voie la teritoriile naţionale, este singurul guvernant care face „daruri" vecinilor, care-şi îndeamnă neamul să-şi uite istoria pentru că aceasta „nu i-ar ţine de foame". Arătaţi-mi guvernanţi mai nesimţiţi şi cu o ură mai feroce faţă de supuşi decât guvernanţii „români". Au existat în istorie cazuri când o bandă de invadatori au cucerit un neam superior numeric. În nici două generaţii aceşti briganzi s-au transformat în cei mai aprigi apărători ai naţiunii cucerite politiceşte. N-a fost cazul guvernantului „român". Ura lui contra guvernatului a rămas aceeaşi de la dispariţia domnilor români (circa 1000 în Transilvania, după 1700 în Moldova şi Ţara Românească). Că la noi nu guvernează o clasă cuceritoare cu sabia (cazul Francilor) şi care ori ne-ar fi asimilat ori s-ar fi lăsat asimilată... Nu, la noi guvernează un soi de **beamter**. O pătură de infiltraţi. Inşi care se dau drept altceva decât i-ar trage aţa (cum se spune în popor). Această pătură nu este nici minoritară şi nici străină (să zicem numai turci, numai greci, numai unguri). Este o pătură de amestecătură şi care se urăşte pe sine ca sine. Numai că neputându-se autoanihila, nevrând să se sinucidă, îşi revarsă ura peste neamul care nu este în stare să se răzbune – pe român. Neamul locului, neam de care, instinctiv, nu se poate apropria sufleteşte. Guvernantul „român" se străduieşte de o grămadă de ani să ne distrugă sufletul. Cum? Prin distrugerea trupului, a zestrei spirituale, a puterii noastre de a ne înmulţi. Nimicirea moţilor este un exemplu. Colectivizarea a lovit adânc în elementul românesc, recapitalizarea ţării pare a duce la îndeplinire planul **beamter**-ului. A „şoactărului" (adică a omului fără rădăcini istorice) spuneau ţăranii noştri...

(va urma)

G. UR.

RESTITUIRE ACTUALIZATĂ

- Ce-i băiete?

- Maestre, sunt redactorul unei reviste, ce zic eu, revistuţă, mică la trup, curajoasă, nevoie mare...

- Bine. Ce vrei?

- Ştiţi, acolo, o colaborare.

- Pe gratis?

- Cam aşa, că suntem săraci.

- Oţi fi – da „gratis" e o vorbă fără sens.

- Adică, ne refuzaţi?

- Nu. Da' nu fac nimic pe „daiboj". Îţi dau voie să iei ceva de aici, şi a dispărut. Şi mi-a lăsat o grămadă de „bilete de papagal", „ce-ai cu mine, *vântule*", „tablete din ţara de Kuty" etc.

Între ele am găsit şi următoarea scrisoare:

„BARONEILOR,

Ce semeţi sunteţi, dragii mei, de n-aţi mai fi fost. Şi ce mojici! Ce mitocani! Ce bădărani! Nu vă mai recunosc. Parcă în hainele voastre au intrat alţi oameni şi parcă ceilalţi au plecat în pielea goală, pe undeva prin ceruri sau în iad.

Botul vă e din ce în ce mai gros, fălcile din ce în ce mai dolofane şi aţi început, Doamne, să surâdeţi cu buzele alea groase de unsoare. Ceafa se prăbuşeşte peste guler, guşa se prăvale peste plastronul cămăşii, iar burta se depărtează de spinare şi iese din baierele izmenelor. Iar părţile dindărăt sunt din ce în ce mai expresive şi mai dominante.

Am auzit că dimineaţa o începeţi cu patru cafele cu lapte, o halcă de şuncă şi opt prăjituri cu care v-aţi pus din nou în funcţiune intestinul gros anemiat de răbdările prăjite. V-aţi umplut bine, până la râgâială. V-aduceţi aminte ce sfrijiţi arătaţi când eraţi săraci şi cum ne pălmuieşte căutătura voastră aţâţată după ce v-aţi procopsit.

Îndopaţi cu bunurile noastre nu vă mai dăm de nas şi vi se pare că noi toţi am fost puşi pe lume ca să slujim mădularelor voastre, burţii, guşii, sacului şi desagilor voştri: ăsta ar fi fost rostul nostru – am trebuit să o aflăm de la voi – flămânzilor, roşcovanilor, umflaţilor.

Aţi împuţit saltelele pe care v-aţi culcat, murdăriţi apa din care beţi şi cu care vă spălaţi. Picioarele voastre scăldate în apele ţării, în Olt şi Mureş, în Jii şi Milcov, în Prut şi Argeş, în Prahova sau Neajlov au împuţit apele Dunării până-n Deltă.

Vreţi să ne fiţi stăpâni şi să slugărim la maţele voastre; vreţi trei părţi din văzduhul nostru ca să răsuflaţi, în răcoarea şi puritatea lui, numai voi.

Lăsaţi-ne să ne alegem stăpânii pe care-i vrem noi dacă trebuie să devenim robi nu să ne ia în jug şi bici, înşfăcat de ceafă, cine pofteşte.

Uitaţi-vă, bă, la noi – baroneilor. Să ne desfacem hârtiile: noi cu zapisele şi hrisoavele noastre, scrise pe cojoc, şi voi cu zdrenţele voastre îmbălate de minciunile adunate timp de peste 50 de ani.

Ce scrie pe cârpele voastre? Degete şterse de sânge! Ne-a ieşit o floare în grădină, ca o pasere roşie rotată, cu miezul de aur. Ne-aţi prihănit-o. V-aţi pus labele pe ea şi s-a uscat. Ne-a dat spicul în ţarini cât hulubul şi ni l-aţi rupt. Ne-aţi luat poamele din livadă, cu carul, şi v-aţi dus cu ele. V-aţi pus pliscul cu zeci de mii de nări pe stânca izvoarelor noastre şi le-aţi sorbit din adânc, şi le-aţi secat. Mocirlă şi bale rămân după voi în munţi şi secetă galbenă, pustie, pe şesuri; şi din toate păsările cântătoare ne-au rămas numai cârdurile de ciori.

Dar vine vremea când veţi începe să tremuraţi.

Aşa s-a întâmplat cu toţi câţi au umblat să ne fure binele ce ni l-a dat Dumnezeu.

O să vă subţiaţi şi o să învineţiţi; o să vă intre obrazul în gură iar gulerul o să vă cadă pe gât ca un cerc de putină uscată. O să vă adune doagele de pe jos.

Ce floace plouate pe capetele voastre; ce mustăţi plioştite; ce ochi fleşcăiţi.

Parcă aţi fi nişte şobolani scoşi din apă fiartă, de coadă, BARONEILOR...

P. S. Şi nici nu veţi avea curajul să repetaţi gestul acelui adevărat BARON căruia i s-a adresat Arghezi: să vă trageţi un glonţ în cap!

Singurul gest al nobleţii voastre este râgâitul!

pt. conformitate, **„psm".**

(urmare din nr. 67 – 69 / 2003)

Dragostea şi Iubirea

* Nu se poartă necuviincios, nu caută ale sale, nu se întârâtă la mânie, nu pune în socoteală răul,

* nu se bucură de nedreptate, ci se bucură împreună cu Adevărul,

* suferă toate, crede toate, nădăjduieşte toate, rabdă toate,

* Iubirea niciodată nu piere...

Da!... Iubirea e totul: viaţa, temelia lumii, existenţa însăşi. În afara ei nu există nimic mai valoros. Ea este născătoarea vieţii. Dumnezeu a făcut lumea din iubire şi pentru iubire. A pus din Harul Său în fiecare suflet o picătură de iubire, ca omul s-o cunoască şi prin mijlocirea ei să se poată apropria de El. Această apropriere fiind de fapt singurul şi adevăratul scop al vieţii pământeşti.

„... Omul doar nu a fost născut pentru a trăi numaidecât un număr nu ştiu cât de ani, ci pentru a se apropria de Dumnezeu prin faptele vieţii sale!"

„Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viaţa viitoare să fii văzut în apărarea lui Hristos?"

„Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe

(continuare în pag. 6)

Simion GIURGECA

RUSIA, NOI ŞI NATO

În seara zilei de 21 martie moderatorul emisiunii PROVEST, băiat de mingi al echipei PROEST, condusă de cei 8 plus 1, vroia să ne convingă că poţi fii cu sufletul în rai, cu fundul în iad, slujind diavolul dar fiind slugă plecată Domnului.

Noi credem că nu se poate.

Dar punctul nostru de vedere nu poate cântări nici cât bobul de muştar în faţa argumentaţiei celor doi prezenţi şi uniţi – „ciocul mic" ca „băiatul de mingi"...

Ce afirmau dânşii?

Că nu contează dezacordul total, susţinut cu o violenţă verbală demnă de Scânteia anilor în care organizaţia Atlanticului de nord a decis să-l pocnească pe Miloşevici după ce NATO făcuse numeroase intervenţii, discuţii, avertismente şi alte asemenea pentru a-l convinge pe conducătorul Iogoslaviei că trebuie să schimbe macazul.

Domnul moderator susţine azi – ceea ce nu a spus atunci, că bombardamentele au prelungit domnia lui Miloşovici în timp ce aghiotantul lui NĂSCASE bruia repetând cu obstinaţie – „minciuni, minciuni, minciuni" dovezile aduse de unul dintre cei invitaţi la conversaţie, dovezi de care ne aducem toţi aminte: condamnarea, în unanimitate de către actualii conducători ai ţării, a intervenţiei NATO în Iugoslavia.

„Băiatul de mingi" este clar motivat: dificultăţile financiare ale postului de televiziune în care lucrează, dificultăţi (termenul, fireşte, este unul politicos şi care nu acoperă adevărata stare de lucruri) care au intrat şi în preocupările stăpânului real al acestui post, domnul Lauder, evreu american, pe care mama sa l-a îndemnat să facă în aşa fel încât oriunde se află o comunitate evreească, oricât de mică, dânsul să intervină în favoarea ei prin toate mijloacele de care dispune.

„Ciocul mic" apără punctul de vedere şi mai ales, intenţiile reale ale fostului partid comunist ajuns după numeroase remedieri, reparaţii, rafistolări, restructurări, rebotezări, partid social-democrat.

Se va vedea în curând cât de adevărată este politica pro-vest a echipei Iliescu-Năstase-Păunescu şi alte case al cui joc îl fac. Nu dorim să avem dreptate. Dar se va vedea că şi „împăcarea" cu regele Mihai, şi trimiterea acestuia în lunga călătorie diplomatică nu sunt decât acţiuni „fumigene" destinate păcălirii viitoarei organizaţii în care ne prefacem că dorim să intrăm.

Se pare că regele a simţit cum devine treaba şi şi-a anunţat „culoarea": „nu voi putea prezenta România în roz".

În schimb echipa – mai corect spus şatra – joacă la două capete: dacă NATO ne primeşte atunci URSS va avea ceea ce-şi doreşte: un cal troian în mijlocul organizaţiei.

Suntem specialişti în aşa ceva.

Dacă vom fi refuzaţi atunci rămaşi ca ceva în ploaie ne vom adăposti în cortul – este adevărat cam zdrenţuit – al marelui popor frate de la răsărit; vom semna tratatul; vom întoarce curul trecutului; vom clama lumina care vine de la răsărit; vom uita celebrele vorbe ale lui Păstorel Teodoreanu; şi ne vom duce la Haga – împreună cu marele poet naţional să pledăm din în favoarea lui Miloşevici.

Dovada mea?

Am în faţa ochilor un document de vreo 60 de pagini, semnat de Stephen & Blank, publicat de *Institutul de Studii Strategice al Statelor Unite* care – „nu reflectă în mod necesar politica oficială sau poziţia departamentului armatei, departamentul apărării sau guvernului Statelor Unite".

După înlocuirea lui Eltsin, armata rusă, a programat un desant la Pristina şi a atacat campania NATO din Kosovo lansând, în august 1999 al doilea război cecen; în plus forţele armate ruse au organizat cel mai mare şi mai evident exerciţiu anti-occidental din istoria lor post 1991 (cunoscut sub numele de „Zapad (Vest) – 99".

Din proiectele doctrinei militare publicate în 1999 privind securitatea naţională a Rusiei – revizuit în 2000 – reiese că în multe privinţe Rusia s-a întors la mentalitatea Uniunii Sovietice punctul lor de vedere fiind vă „ameninţările interne şi externe cresc în număr şi importanţă.

Şi, susţine Douglas C. Lovelace Jr. – director al institutului de studii strategice, în prefaţa documentului, „viitoarea politică de securitate a Rusiei este una dintre problemele cele mai importante şi dificile ale afacerilor internaţionale contemporane".

Şi, aşa cum se va vedea din rezumatul documentului, nu se poate exclude implicarea foştilor prieteni, agenţi, colaboratori, şoptitori şi alte alea aflaţi azi, din belşug, în toate structurile PSD-ului român.

Iată ce afirmă Alexander Zhylin, corespondent militar la Moscova: „Generalii mi-au spus că trebuie construit un monument lui Clinton pentru că campania din Kosovo a schimbat în mod drastic atitudinile politice aici. Acum nu mai există nici o opoziţie împotriva ideii că Rusia trebuie să-şi restaureze potenţialul său militar".

Iar potenţial militar fără coloana a cincea nu-i de conceput.

Este important să înţelegem exact, care sunt ameninţările resimţite cu ocazia acţiunii NATO în Kosovo, de elita politico-militară a Rusiei, aşa cum sunt rezumate de profesorul Wallander de la universitatea Harvard: „pentru Rusia NATO este acum mai aproape de graniţele Rusiei şi a fost bombardat un stat „Non-NATO" iar alianţa oferă căi pentru utilizarea forţei în afara constrângerilor articolului 5 – cel ce priveşte autoapărarea. (...) Moscova s-a temut şi se teme că expansiunea alianţei ar putea radicaliza sau destabiliza ţările vecine, dezlănţuind sciziuni sau războaie civile – rol pe care nici nu-l doreşte nici nu şi-l poate permite.

Un element central al percepţiei ruseşti este că NATO ascunde planuri de lărgire şi operaţii unilaterale atât în Balcani cât şi în Caucaz, zone privite ca vitale pentru securitatea Rusiei şi că, organizaţia, şi în mod specific Statele Unite, încearcă să treacă dincolo de tratatul de la Washington şi să transforme alianţa într-un bloc ofensiv militar care-şi extinde „zona de responsabilitate" prin mijloace militare, punitive şi că „nu este improbabil ca NATO să folosească sau chiar să organizeze crize similare celei din Kosovo în alte regiuni ale lumii deoarece politica

dec. 2002.

(continuare]n pag. 6)

Analist cu SCHIMBUL

(urmare din pag. 5)

* **(Rusia...)** „standardelor duble" – folosirea forţei în Kosovo dar neglijarea genocidului căruia îi fac faţă kurzii în Turcia şi manifestarea unui interes atunci când se utilizează forţa în regiunea Nistrului, Cecenia şi Nagorno-Karabach- lucruri tipice pentru acţiunile alianţei".

Toate acestea deoarece obiectivul principal al extinderii organizaţiei NATO este diminuarea influenţei Rusiei în Europa şi în toată lumea ceea ce va face ca „odată ce ţara noastră va depăşi dificultăţile actuale va exista în jurul nostru un cerc ferm NATO care va permite vestului să aplice presiuni economice, politice şi poate chiar militare asupra Moscovei".

Este Rusia pregătită pentru acest scenariu?

Iată răspunsul proiectului rus: „Este evident că, pentru a ne asigura că regiunea Caucazului nu va deveni o arenă pentru intervenţii NATO GUVERNUL RUS TREBUIE SĂ IMPLEMENTEZE O POLITICĂ DURĂ, BINE DEFINITĂ ÎN BALCANI, ghidată de CARTA NAŢIUNILOR UNITE şi ÎN ACELAŞI TIMP SĂ-ŞI APERE INTERESELE NAŢIONALE în REGIUNE IDENTIFICÂND şi PREVĂZÂND SPRIJINUL APROPIAT pentru ALIAŢII ACESTEI POLITICI".

Şi în această situaţie Rusia face apel la armele nucleare care ar putea servi două funcţii cruciale – deşi, nu în mod obligatoriu complimentare: ar putea împiedica conflicte ce ar ameninţa Rusia dar ar fi şi arme de luptă folosite într-o serie de conflicte (inclusiv un război limitat).

Lucru justificat, afirmă documentul analizat, printr-o serie de ticăloşii („misdeeds") atribuite Vestului precum încercarea de a instaura o reformă, neadecvată, medicament ce a răsturnat Rusia în absenţa unei asistenţe reale pentru o economie bolnavă; furatul pieţelor Rusiei, - incluzând blocarea vânzării de arme şi tehnologie nucleară, tentativa de a transforma Rusia într-o colonie economică, care să asigure materii prime ieftine, incitând Ucraina şi ALTE STATE împotriva Rusiei, încercând să limiteze influenţa Rusiei în Transcaucazia şi Asia Centrală – ţintind controlul surselor energetice şi drumurile de tranzit.

În plus a încurajat ţările baltice şi alte state să reprime minorităţile ruse şi a stabilit o hegemonie militară şi politică prin extinderea organizaţiei NATO şi zdrobirea unor prieteni ai Rusiei precum Irakul şi Serbia şi, chiar, încurajând dezintegrarea CIS-ului.

Şeful Statului Major al armatei ruse – generalul Kvaşnin afirmă că „orice extindere a organizaţiei NATO se face pe cheltuiala Rusiei şi că securitatea Europei este un joc cu sumă zero" şi de aceea NOI VOM PRIVI ACŢIUNILE PRACTICE PENTRU EXTINDEREA SPRE EST şi pentru ANEXAREA STATELOR DIN ESTUL şi CENTRUL EUROPEI ca o AMENINŢARE PENTRU SECURITATEA NAŢIONALĂ", la care, mergând mai departe, SERGEYEV adaugă:

„Apropierea infrastructurii NATO de graniţele Rusiei înseamnă o creştere directă a posibilităţilor combative NATO – lucru nefavorabil pentru ţara noastră – din punct de vedere strategic – iar apropierea aviaţiei tactice de graniţele Rusiei ca o ameninţare nucleară. Acelaşi S. - în decembrie 1999 a numit extinderea organizaţiei NATO o AMENINŢARE pentru securitatea globală şi colectivă a Europei şi politicii mondiale".

Ce propun conducătorii Rusiei?

„Stabilirea unui sistem de securitate pan-european care să servească nu doar interesele a două, cinci sau şapte state ci a TUTUROR ŢĂRILOR EUROPENE".

Amestecul de ameninţări politice şi militare împreună cu recomandările din schiţa doctrinei apărării arată că este, înainte de orice un plan pentru o politică naţională totală de securitate şi nu doar p politică de apărare.

Planul postulează următoarele ameninţări militaro-politice externe: cereri teritoriale; intervenţii în treburile ei interne; încercări de a încălca sau de a ignora interesele Rusiei în rezolvarea problemelor securităţii internaţionale; conflicte armate aproape de Rusia sau-şi la graniţele vecinilor săi; crearea şi alcătuirea unor forţe sau grupuri armate care tulbură echilibrul forţelor din apropierea Rusiei şi aliaţilor ei; etc.

Întreaga listă a ameninţărilor militare şi politice destinate Rusiei fac un portret al organizaţiei NATO –şi nu doar în forma lui viitoare, lărgită, ca fiind o primejdie pentru Rusia şi de aceea PRIMA ŢINTĂ a ei este să prevină extinderea organizaţiei; a doua ţintă este să împiedice atât secesiuni – precum Cecenia – dar şi eliminarea Rusiei din treburile Balcanilor. În fine, a treia, să coalizeze cât mai multe nemulţumiri anti-NATO şi, mai ales, anti-americane.

(urmare din pag. 4)

* **(Dragostea...)** Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El!" (I. Moţa, „Scrisori –Testament către părinţi şi Căpitan")[1].

Nimic mai nobil! Nimic mai sublim, curat şi sfânt. Să-L iubeşti pe Dumnezeu din tot sufletul şi cugetul tău atâta de mult şi cu atâta putere şi voinţă încât să fii gata să mori pentru El! Să-i iubeşti pe oameni ca pe tine însuţi; să iubeşti natura, aerul, Lumina lumii, tot edificiul universal făcut de Dumnezeu, din iubire pentru Omul asemănător Lui: să simţi această iubire şi să-I fii recunoscător.

Acum, la Marea Sărbătoare a Învierii lui Hristos, trăind şi suferind tragedia existenţei umane pe acest pământ, se cade să ne rugăm cu iubire pentru iertare, pentru întărirea credinţei noastre întru învingerea răutăţii omeneşti şi reîntoarcerea întregii omeniri cu toată sinceritatea şi tot sufletul la spiritualitatea jertfei divine, care, singură „cu moarte pre moarte călcând" ne poate reda Învierea noastră acelor ce trăim, acelor ce au murit şi acelor ce ne vor continua viaţa biologică în viitor: a întregului Neam românesc cât va dăinui pământul!

Ajută-ne, Doamne, să putem cunoaşte această Iubire, să o trăim şi să ne bucurăm de ea. Amin!

[1] Ionel Moţa, fondator al Mişcării Legionare. Comandant al BUNEI – VESTIRI, erou căzut în luptă la 13 ianuarie 1937 la Majadahonda în războiul contra comunismului ateu din Spania.

ANTOLOGIA UMORULUI TRIST
- azi: Tudor Arghezi -

1. Admiraţia mea fizică e mai ales politică, iubite UBIBENE şi dacă mi-am permis să-ţi adresez acatistul meu cu cadelniţi, m-am gândit de preferinţă la capacităţile dumitale de ubicuitate. Te văd lângă un guvern care nu are nevoie de harurile dumitale, strângând târcoalele în jurul şefilor lui şi vorbind de cord pe canapeaua miniştrilor. Ieri te-am văzut târcolind, cu acelaşi succes celălalt guvern, care nici el nu avea nevoie de o personalitate nouă, după ce te văzusem cu bătaia inimi şovăind la guvern şi la alte două guverne. Elegant şi egal, înscris şi angajat, ai trecut de câţiva ani prin toate guvernele şi partidele pipăindu-ţi plastronul şi buzunarul din stânga. Vreau să te-ntreb să spui cum izbuteşti? Căci un cititor mi-a pus o întrebare, într-un limbaj, recunosc, nepolitic: „învaţă-mă Coco cum se succed aceleaşi lichele regulat prin partidele care sunt la putere, căci simt în mine prezenţa unei imense cantităţi de stofă neutilizată (...)

Ce-i spun eu, acum, cetitorului, stimate domnule Ubibene? Ce speranţă să-i dau că te poate imita cu consecinţe? Omul are, se vede scuipat mult şi-o limbă la discreţie, ca să spârchie şi să lingă. Stimate domnule, învaţă-i, te rog, cum să devie mai repede lingău.

P. S. Nu este vorba nici de Sassu, Duvăz sau alţi Marinescu.

Ci despre alţii!

2. „Omul politic" are, desigur, o concepţie sfântă pentru ţară dar omului politic nu-i lipseşte nici concepţia sfântă a intereselor lui. Mulţi oameni politici au nădăjduit în opoziţie că li se cuvine un minister şi că valoarea lor este indinspensabile în formă de ministru, exclusiv.

Dar cineva trebuie să iasă totdeauna păcălit, dat fiind că nu sunt tot atâtea ministere câţi miniştri în perspectivă.Ca să nu fie păcăliţi de tot unii sunt numiţi subsecretari, organe divizionare ale unui minister iar pentru alţii se imaginează „provincii" şi „guvernanţii" (planul Cozmâncă) oferinduli-se portofolii fără ministere, ceea ce echivalează cu o pungă mare dăruită unui om fără parale şi fără buzunar. E o nobleţe fără marchizat sau un comitat pe hartă fără pământ, fără cereale, fără vite sau vile (...).

Dar şeful nu poate să-i facă pe toţi partizanii săi miniştri şi atunci i-ar putea numii pe judeţe şi dacă nu s-ar ajunge judeţele s-ar crea regiuni, la nevoie ceva guvernatori sau chiar resortizanţi ai comunelor cu cel puţin 800 de suflete...

Altfel ministeriabilii se revoltă şi fac ceea ce se numeşte, în limbajul politic presiuni...

Un om politic, mediocru, nedeterminat şi sfios, incapabil să cumpere şi să cântărească un kilogram de fasole, devine după ce i s-a dat puterea, un emiţător de idei, un organizator de viaţă, un întemeietor de legi. El găseşte în fiinţa lui energia falsă, care i-a lipsit, în caracterul, ei autentic, când a ezitat să cumpănească o pungă cu marfă. El vorbeşte, dă sfaturi, judecă şi chiar osândeşte, fără să se îndoiască un moment că acţiunea lui nu e fenomenală şi utilă. Faptul de a pune cu o autorizaţie o ştampilă, dedesubtul unui text, dă omului putinţa să-şi compuie pentru sine şi să-l impuie şi altora un prestigiu factice.

Dacă ar fi într-altfel, optzeci la sută, cel puţin, din oamenii care primesc o funcţiune ar refuza-o pe motive de incapacitate. Purtând biciul şi stând pe capră devii vizitiu. (...)

A doua zi după ce i se încredinţează puterea, presa lui îl exaltă şi el o citeşte fără să dea afară de la gazetă pe toţi redactorii ei.(...) El doreşte atât de violent, de indelicat şi agresiv, să fie luat drept ceea ce nu este, să fie luat drept ceea ce nu este, încât criteriul ascultării şi supunerii este guvernat exclusiv de codul penal cu aporturi sentimentale. Critica este urmată de represiune şi gândul slobod, iscat, între Dumnezeu şi lumină, este pedepsit cu întemniţare. Imediat ce condeiul se deplasează din presa care cântă în presa care geme apare procurorul. De ce nu ai mângâiat scroafa şi nu ai sărutat-o pe ţâţe?

Din ciclul **„NIMIC NOU SUB SOARE"**

LANTU LU' IANŢU
Secţia: Copii obraznici

- Tati, miniştri când se taie: de Paşte sau de Crăciun?
- Da', ce-ţi veni?
- Păi, azi, la televizor, când i-a dat pe sticlă, bunicu' a spus: uite-i s-au îngrăşat ca porcii.

- Bunicule, dumneata ai învăţat să gândeşti cu c..ul şi să scrii cu picioarele?
- Nu. Şi nici nu ştiu.
- Vezi, d-aia nu te-a făcut nea Nelu prim ministru. Că nea Adi, spunea unchiu' George eri, că ăla care a scris ordonanţa de urgenţă împotriva „faciştilor"...
- Fasciştilor – vrei să zici.
- Nu ştiu: eu aşa am auzit, aşa le spun: de împotriva „faciştilor" a gândit-o cu c...ul şi a scris-o cu picioarele...

- Ce-i acela „mòzaic"?
- Un amestec de ciment şi pietriş colorat pe care-l călcăm în picioare.
- Şi pe domnul Şeuleanu cine-l calcă în picioare?
- Asta ce întrebare e, Ionele?
- Păi l-am auzit pe nenea Vlad zicând că domnul Şeuleanu s-a făcut „MÒZAIC"?

- Tati, ce-i aia ţară „predictibilă"?
- Da asta de unde ai scos-o?
- L-am auzit pe nea Adi pe televizor...
- Şi de ce nu l-ai întrebat pe el?
- Păi ce eu sunt, ca dânsul, „interactiv"!

(continuare în pag. 8)

Goe Calimachi ANTIFASCISTU'

(urmare din pag. 7)

*** (LANŢUL...)**

- Tăti, ştiu!
- Ce?
- Ţară predictibilă. Mi-a spus Gogu a lu' securistu'...
- Cine?
- Băiatu' lu' domnu' colonel: o ţară predictibilă este aia în care nu ştii niciodată ce se va întâmpla; în care legile, ordonanţele se calcă în picioare ca unguroaicele şi soldaţii pe vremuri în Cişmigiu: lasă că se schimbă după vânt şi după vânturi; în care nu trebuie să crezi în cifre, în inflaţie şi recorelare; în care Adi „mâna de fier" ştie foarte multe limbi: la Cornu vorbeşte una, la Bucureşti alta iar la Bruxelles nici una, nici alta.

Dar există şi „certitudini": benzina se va scumpi în orice situaţie – fie că se ieftineşte ţiţeiul sau nu, creşte dolarul sau nu, se însănătoşeşte euroul sau nu- Nu CONTEAZĂ - „preţul creşte". Pentru tot ceea ce se întâmplă rău vinovaţii sunt predictibili: în primul rând legionarii: apoi greaua moştenire; pe urmă FMI şi Banca Mondială; etc.- celelalte nu se numără; Orice s-ar întâmpla INFLAŢIA SCADE, Producţia se UMFLĂ iar PIB-ul se apropie cu paşi giganţi de el al Albaniei în timp ce CORUPŢIA rămâne doar o problemă la nivel de portari, *chelnări* şi *văcari*. Văcăroii nu intră în discuţie.

- Asta-i tot?
- Mai sunt, dar mi-a zis că trebuie să ne ţinem „pliscul" că i-a spus lui nu ştiu cine de-i zice „Michi ciubuc" că s-a redeschis cooperativa „ochiul şi urechea".
- Tati, „faciştii" erau invadatori barbari?
- Cam aşa ceva. Dar văd că nu înveţi nimic: se zice „fasciştii"...
- Şi de unde veneau?
- Din Italia!
- Atunci bine le-a făcut coreenii că i-au caftit la mondiale. Că s-au dus peste bieţii coreeni să le facă ce ne-au făcut nouă

Dar de unde ştii tot ce ne-au făcut?

De la băiatu' lu colonelu' şi de la o televiziunea de-i zice „realitatea" şi unde vorbesc nişte nenea netunşi şi neraşi...

- Şi ce rele ne-au făcut?
- Păi, zice că ne-au pus de-am făcut două canale şi pentru că pe primul l-am greşit am fost trimişi să facem altul. Acolo, mi-a spus bunica, a murit bunicu'. El nu prea ştia să tragă la cazma şi nu-şi făcea norma şi-l lăsau fără haleală.

Pe urmă, „faciştii" ne-au luat Basarabia şi Insula Şerpilor plus o bucăţică din Bucovina şi oleacă din Delta Dunării; tot ei ne-au golit hambarele şi manglit aurul, (vreo sută şi ceva de vagoane sau tone – că nici domnu' colonel nu mai ţine minte tot) – hambare pe care le umpluse cu ajutorul „luminii de la răsărit" unul de-i zice Oeriu, dar el era Schefer; „fasciştii"– cum le zici dumneata- au trecut la o adevărată acţiune de purificare a ţării: au făcut un experiment la piteşti iniţiat de unu de-i zicea *Nicolţchi*, că nu ştiu de ce de ce toţi ăştia, care au adus *lumina de la răsărit*, îşi schimbau numele. (Domnu' colonel zice că făceau aşa ca să-i ferească de înjurături: că dacă pe mine mă cheamă Ion şi tu-l înjuri pe Şoimică – atunci nu m-ai înjurat pe mine).

Ca să nu fie singuri în puşcării odată cu cărturarii, scriitorii, profesorii au fost întemniţate şi cărţile lor – că *faciştilor* nu le plăcea nici Eminescu, nici Creangă, nici Arghezi, nici Radu Gyr, nici Brătescu Voineşti – dar nu mai ştiu câţi alţii pentru că listele care spunea „ce şi cum" s-au tot publicat timp de peste 50 de ani cât au stat „faciştii" pe capul nostru. Da' Gogu zice că „faciştii" nu au plecat încă.

- Da', cum îi chema pe „faciştii" ăştia – cum le zici tu, nu ţi-a spus băiatu' colonelului... ?
- Ba da: Ana Pauker, Borilă, Florescu, Teohari Georgescu, Răutu, Chişinevschi, Luca, unul Toma şi ai săi, Cornea şi Georgescu şi nu-i mai ţin minte.

MAJADAHONDA
- Pentru Moţa şi Marin -

Ardeau altare sfinte în Spania creştină;
Se mistuiau în flăcări troiţe la răscruce
Şi degete păgâne muiate-n plumbi şi tină,
Obrazul lui Iisus mitraliau pe cruce.

Întrezărind departe, în lungul căii voastre,
Iubiri fără margini, şi drumu-adevărat,
Sortiţi muceniciei, nemuritori prin moarte,
Majadahonda-n flăcări, cu viaţa-aţi apărat.

Voi aţi trezit la faptă credinţa veştejită
Şi-aţi cimentat cu sânge un crez misionar,
Din moartea voastră creşte a noastră biruinţă,
Spre slăvi nemuritoare – Destinul Legionar.

Din cupa jertfei sfinte sorbind cuminicare
Şi-nvredniciţi de-o stea străbatem de-acum veacuri
Cu daruri minunate. Cu veşnicii de soare
Şi-om făuri o Ţară din vis şi albe ţancuri.

Petru C. BACIU

LECTURI OBLIGATORII
Azi un domeniu neglijat: Piscicultura

Fiind nor, cum ar spune cronicarul, „sub vremi" multe din cele pe care le-am gândit sau doar le-am visat nu s-au putut împlini şi din această pricină.

Între altele şi ENCICLOPEDIA ROMÂNIEI a cărei editare începe în 1938 urmând a fi, cum scria în prefaţa ei regele Carol al II-lea, „operă de studiu amănunţit al realităţilor Româneşti (ce) va pune la îndemna celor cu dragoste de Ţară un material preţios de informaţii şi cunoştinţe pe care se va putea clădi o Românie puternică".

Nici România puternică nu s-a făurit, nici regele nu şi-a văzut Enciclopedia împlinită (nu s-au tipărit decât 4 din cele 6 volume plănuite) şi nici noi nu mai ştim dacă materialul destinat ultimelor două volume – „închinate culturii româneşti" a fost redactat, dacă a fost predat editorilor sau se află pitit prin cotloanele vreunei arhive străine sau în cele ale serviciilor secrete din România.

Destinul Enciclopediei – cele 4 volume apărute –a fost şi el marcat de vremile tulburi care au urmat – deşi, nu-s de acord să punem doar în cârca „vremurilor sau vremelniciei oamenilor" toate insuccesele noastre.

Cine ne-a împiedicat de pildă – după 1989 să restituim lumii materialul complex – dacă a existat vreodată, - să verificăm realităţile româneşti de atunci cu cele de azi, să reluăm acţiunile „echipelor regale studenţeşti" care, sub conducerea lui Gusti au editat o serie de monografii ale lumii rurale din ţara noastră – informaţii care ar putea fi date de referinţă, pentru a stabili dacă cei 50 de ani care au trecut – singurii CINCIZECI DE ANI DE PACE din istoria poporului român au adus – cum susţin nostalgicii binele, bunăstarea şi fericirea pe teritoriul vechii Dacii sau, dimpotrivă, noi nu facem azi altceva decât să plătim poliţele semnate de incompetenţa, indolenţa, ineficienţa, prostia şi incultura care au poposit pe meleagurile noastre odată cu „lumina venită de la răsărit".

Dar nu-i niciodată prea târziu ca să îndrepţi ceva: nu, spunea Beethoven, în faimosul lui testament, că „este permis orice când este vorba să fac ceva mai frumos"?

Şi de aceea util ar fi să recitim articolele ce formează această neterminată enciclopedie dacă este avem în vedere că cei ce le-au scris se numeau Grigore Antipa, Horia Stamatu, Mircea Vulcănescu, Ion Veverca, Arşavir Acterian, Anton Golopentia, Dan Botta, Sabin Manuilă, Constantin Moisil, Constantin Flondor, Georgescu-Roegen, G. Zane, Mihail Manoilescu, Mihail Polihroniade şi alţii de aceeaşi valoare.

Cei mai mulţi dintre cei amintiţi au pierit fie în puşcăriile comuniştilor, în condamnări nedrepte propovăduite de un oarecare Brucan şi organizate de nişte viituri – precum Teohari, Nicolski, Pantiuşa, Pauker şi alţi *borilă*... fie au luat drumul exilului ducând cu ei, ceea ce se întâmplă şi azi, pricepere, pregătire, abilităţi de care România a fost şi este aspru văduvită.

Se mai ştie – şi există un tom voluminos – GÂNDIREA INTERZISĂ – editat de profesorul Paul Caravia – că odată cu oamenii au fost scoase din viaţa ţării şi operele lor – şi nu numai ale celor în viaţă ci aproape tot ceea ce au scris elitele României: de la Mihai Eminescu şi Ion Creangă la Nicolae Iorga, Mircea Eliade sau Emil Cioran; de la Brătescu - Voineşti la Petre Ţuţea, Nae Ionescu sau Vasile Alecsandri. Tot. Absolut tot.

Un singur lucru nu ni se spune în cartea profesorului Caravia: cum s-au numit cei care au întocmit listele; care au fost criteriile care hotărau cine şi ce este exclus din bibliotecile ţării; unde s-au dus bibliotecile furate etc.?

Chiar atunci când s-au reluat aşa numitele „restituiri" ele s-au făcut după ce fiecare volum a fost curăţat, epurat de tot ceea ce părea cenzurii (sau auto-cenzurii) ca incompatibil cu ideologia la modă.

Răul este imens. Nu doar pentru cei „epuraţi etnic" pentru că, firește, majoritatea erau scriitori români – dat fiind că operele acestora nu au putut fi desfigurate sau ucise integral. Dar este vorba despre ceea ce s-a scris – de scriitori altfel talentaţi, începând din 1945 şi până azi – şi chiar încă mulţi ani de aici înainte.

Se vor putea reedita complet şi fără marea de puncte... puncte, precum în ediţia din BPT îngrijită de L. Cursaru, a uneia dintre puţinele cărţi scăpate de furia comunistă şi semnată de Nicolae Iorga – „Relatarea călătoriilor sale prin ţările române înainte de 1916".

Dar nu se vor putea reedita, nicicând, gândurile nescrise ale marilor scriitori care băteau la porţile cititorilor prin anii '40 şi până în zilele noastre. Pe ei cenzura i-a castrat intelectual, moral, estetic şi istoric transformându-i în martorii mincinoşi ai unei istorii dictate de nişte învingători nevrednici.

Teoria că libertatea absolută te poate duce la aberaţii absolute poate fi acceptată cu condiţia să ţii seama de o vorbă a lui Petre Ţuţea pe care azi trecătorii o pot citi în avizierul bisericii italiene de pe ştiutul bulevard: „libertatea este ca o frânghie azvârlită înspre cer pe ea poţi urca spre sublimul văzduhurilor sau cobora în infernul iadului" (citatul este din memorie şi chiar dacă nu-i exact spiritul lui este păstrat.)

Într-o lume liberă fiecare poate spune ce-i trece prin cap; şi fiecare poate convoca prostiile spuse în faţa tribunalului pe care – tot existenţa libertăţii – îl poate institui.

În acest climat fertil al unei libertăţi corect înţelese şi înţelept folosite au fost scrise articolele „enciclopediei mai sus amintite" şi – dat fiind situaţia economică din

(continuare în pag. 10)

Paul Spiru MIHAIL

(urmare din pag. 9)

* **(Lecturi...)** România, la 13 ani după „ieşirea din infern" noi credem că „enciclopedia ale cărei volume au dotat toate Căminele culturale din ţară şi toate bibliotecile publice, trebuie cercetate.

Ce s-a făcut cu ele?

Au fost distruse de „proletcultismul" invadator: distruse fizic.

Vă mai aduceţi aminte care au fost singurii incendiatori de cărţi din România?

Ei bine duceţi-vă la Toteşti în ţara Haţegului şi întrebaţi ce s-a făcut cu biblioteca mănăstirii iezuite din acel sat din Ţara Haţegului? Dar cu biblioteca lui Lovinescu? Ca să nu mai vorbim de tragedia Bibliotecii Fundaţiei Carol I – căreia nu i s-a redat numele pentru că, se ştie, nu se poate „îndrepta o nedreptate prin altă nedreptate" sau, mai clar, nu este corect să ni se returneze ceea ce ni s-a furat pentru că „bietul hoţ" rămâne cu buzunarul gol!

Sau de inadmisibila situaţie a „fondului de carte naţional" care nu are niciunde un loc adecvat.

Dar titlul acestui articol –„lecturi obligatorii" are şi o altă ţintă: să vă aducă la cunoştinţă punctul de vedere asupra „politicii pescăritului" aşa cum era văzută în 1938 de Grigore Antipa – directorul muzeului de la Şosea.

Vom vedea că propunerile lui nu au fost aduse încă la împlinire şi nici nu sunt introduse în vreun proiect destinat ruralului românesc care, se ştie, se află într-o situaţie economică precară: peste 50% din populaţia ţării se află în mediul rural, cifră în creştere – lucru unic în Europa, iar forţa de muncă implicată într-o agricultură medievală, este de aproximativ 7 ori mai mare decât în Uniunea Europeană.

Situaţia este, evident, primejdioasă nu numai în ce priveşte acceptarea în UE dar – şi fără această viitoare schimbare, inacceptabilă pentru o agricultură rentabilă.

Este ciudat că în cei peste 13 ani de când am intrat pe poarta unei tranziţii prost definite, incorect administrate şi fără un orizont limpede, nu s-a propus un proiect complet, coerent şi bine definit al politicii „schimbării la faţă a satului românesc".

În acest timp s-au cheltuit – ca să nu zicem irosit – sume impresionante cu totul soiul de cârpeli în ce priveşte privatizarea, falsa restructurare şi absolut necesară retehnologizare – care ar fi trebuit să se îndrepte, cu predilecţie, în sprijinul celor 50% din populaţia ţării care se află – în multe privinţe, la nivelul anilor '20 ai secolului trecut.

Aşadar Grigore Antipa afirmă că „pescăriile României trebuie să devină una dintre principalele ramuri de producţie, cu care natura, datorită climei, solului şi condiţiilor hidrografice extrem de favorabile a înzestrat ţara noastră".

Ca şi pentru surorile sale – agricultura, silvicultura, zootehnia şi viticultura – îndatoririle statului – citâm mereu din Gr. A. – decurg din următoarele interese superioare:

1.- de a face ca fiecare parte oricât de mică, - a teritoriului ţării să fie pusă în stare de a da maximul şi optimul de producţie în interesul economiei ţării dar şi pentru a da o ocupaţie remuneratorie unor cât mai mulţi oameni;

2. – de a crea venituri pentru tezaurul public;

3. – de a înlesni hrana populaţiei

4. – de a mări capacitatea de export a ţării.

Pentru aceasta, susţinea Grigore Antipa este nevoie să studiem bazele naturale ale pescăriilor României şi să facem o politica adecvată – dat fiind că avem „o suprafaţă de ape interioare cu mult mai mare decât orice altă ţară din centrul şi apusul Europei şi că pescăriile ei de apă dulce sunt cele mai importante din toată Europa – (lucru pe care regimul comunist a reuşit să-l nimicească!).

Pe lângă apele naturale curgătoare „România mai posedă o serie întreagă de foarte întinse terenuri joase sau mlăştinoase – în mare parte vechi eleştee părăsite – care astăzi sunt insalubre şi pe care nu se pot face culturi agricole, dar care pot fi transformate în eleştee productive" (...) „Suprafaţa totală a acestor terenuri mlăştinoase depăşeşte UN MILION de hectare iar cucerirea, pe cale paşnică, a unei suprafeţe egale cu 1/3 din cea a Basarabiei (calcul înaintea – de fărmarea provinciei de la răsărit între cei doi hămesiţi ai lumii – Rusia şi Ucraina).

Dat fiind varietatea acestor posibile teritorii destinate pisciculturii (situaţie geografică, condiţii climaterice, regimul precipitaţiilor, poziţia orografică, puterea curentului şi panta de scurgere, provenienţa şi calitatea apei, natura fundului cu substanţele nutritive ce există acolo, natura fundului cu substanţele nutritive ce există acolo, natura terenurilor înconjurătoare, regimul creşterii şi descreşterii periodice a apelor, vegetaţia, gazele în disoluţie, etc" – în acest etcetera am introduce noi – poate chiar pe primul loc, calitatea contextului uman s-ar crea eleşteu cu un potenţial productiv uriaş!

G. A. introduce întreaga varietate a posibilităţilor în 7 categorii: pescăria din pâraiele de munte, pescăria din râuri, cea din Dunăre şi bălţile din regiunea inundabilă – (bălţi pe care imbecilitatea şi incompetenţa conducătorilor comunişti ai României le-au distrus) din Deltă şi lacurile litorale (în care mână incompetentă a comuniştilor şi neocomuştilor a produs pagube catastrofale), pescăria din apele Salmastre de la gurile Dunării, pescăria de pe Coastele Mării Negre şi cea din largul mării.

Dar punctele de vedere ale profesorului Antipa – în acest domeniu îl vom prezenta în următorul text.

DE LA BRĂTESCU-VOINEŞTI LA ETOLOGIE

Pe vremea apariţiei „prozei leşietice şi „duioase" a lui Brătescu Voineşti – cum scrie „regretatul" Zigu Ornea, cunoscut participant la „gaşca internaţionalistă" anti-românească, se credea, în lumea oamenilor de ştiinţă, că tot ceea ce fac animalele sunt fie răspunsuri înăscute, fie câştigate prin intervenţia unor stimuli exteriori, admiţându-se că acele comportări complexe – atunci când erau luate în consideraţie, ar fi fost doar rezultatul unui ansamblu de intervenţii exterioare.

Dar în ultimii 60 de ani o serie de etologi – Konrad Lorenz, Nicolas Tinbergen, Karl von Fritsch etc. au demonstrat existenţa unor competenţe specifice animalelor care le permit să răspundă la stimuli simpli îndeplinind acte complexe.

Deşi anumite comportamente sunt înnăscute – totuşi răspunsurile, determinate genetic, sunt, şi ele, supuse selecţiei naturale, obligate, aşadar să evolueze.

Interpretarea darwiniană a evoluţiei în forma sa modernă afirmă că aceasta ar corespunde schimbării frecvenţei diverselor gene dintr-o populaţie dată iar frecvenţa unei gene nu poate creşte decât dacă se măreşte „valoarea selectivă" a celui care o posedă – prin valoare selectivă înţelegând numărul de copii care supravieţuiesc.

Dificultăţile acestei interpretări intervin atunci când comportamentul animalelor nu par să contribuie la supravieţuirea individului purtător – exemplul clasic fiind cel al albinei muncitoare care, atunci când apare în stup un intrus, îl înţeapă, deşi acest gest determină şi moartea celui ce-mi apără teritoriul.

Întrebarea obligată este „cum se răspândeşte o genă care favorizează o comportare, aparent „sinucigaşă"?

Răspunsul ne-a fost adus de două discipline – apărute în partea a doua a secolului 20 – ETOLOGIA ŞI GENETICA POPULAŢIILOR care au pus în evidenţă două tipuri importante de comportare – cel cooperativ sau ALTRUIST – precum cel al albinelor, mai sus descris, sau cel ce apare în cursul manifestaţiilor dintre animale.

Noua disciplină a început prin clasificarea comportamentului albinei ce moare pentru neamul ei – atitudini despre care biologii, nefamiliarizaţi cu capcanele genetice, vorbeau ca având valoare selectivă pentru specie.

Dar dacă o genă măreşte valoarea selectivă a unui individ aceasta se va putea instala progresiv în specia dată, chiar dacă pe termen lung diminuă şansele supravieţuirii acesteia?

Răspunsul ne-a venit de abia prin 1964 când W. Hamilton, de la Colegiul imperial de ştiinţă şi tehnică (Londra) şi-a expus teoria sa asupra modului în care evoluţia poate favoriza un comportament individual altruist. Şi pentru a-şi explicita teoria va face apel la exemplul din „povestirea" lui Brătescu Voineşti – „leşiosul" – în care o mamă se preface rănită, riscându-şi astfel viaţa ca să-şi salveze puii.

Evident s-ar fi putut – şi în realitate uneori se întâmplă – ca să fie ucişi toţi dar, frecvent, scapă toţi. Genele asociate cu un act altruist se vor transmite în acest caz urmaşilor ei, astfel frecvenţa comportării altruiste va creşte.

Selecţia naturală favorizează altruismul părinţilor; cu alte cuvinte, graţie altruismului lor se vor răspândi în generaţiile viitoare anumite comportări – lucru vizibil şi în societatea românească de azi în care comportarea egoistă părinţilor pare a fi participat la degradarea urmaşilor.

Teoria Halmilton este cheia înţelegerii unei game întinse de comportări animale.

Să luăm în evidenţă şi consideraţie doi indivizi – „unul care dă" şi altul „care primeşte": primul îşi diminuă astfel propria valoare selectivă – adică numărul de copii care-i vor supravieţui, dar, simultan se măreşte valoarea selectivă a celuilalt – ceea ce reprezintă beneficiul acestei acţiuni.

Lucrările lui Hamilton prevăd următoarele consecinţe: comportări altruiste sau cooperatoare vor fi mai frecvente între indivizi înrudiţi decât străini – lucru ilustrat, în societatea umană, prin comportarea membrilor etniilor minoritare dintr-o ţară comparativ cu cele majoritare.

În cadrul speciilor ce trăiesc în grupe familiale frecvenţa unei gene ce incită un individ să acţioneze altruist faţă de membrii comunităţii merge crescând: semnalele de avertisment ale păsărilor (ciorile, de pildă, semnalează cârdului orice primejdie: recunosc şi nu-l „croncănesc" decât pe cel nociv) sau altor animale (iepurele care loveşte cu labele pământul) sunt astfel de comportări.

Dar demonstraţia cea mai surprinzătoare a teoriei Hamilton a fost capacitatea de a explica evoluţia şi comportarea „insectelor sociale"- insecte ce trăiesc într-un grup social foarte organizat: cooperare, specializarea şi altruismul.

Concluzia noastră: Recitiţi-l pe Brătescu Voineşti şi încercaţi să aflaţi care-i gena ce-l îndemna pe Zigu Ornea să vadă în proza lui Brătescu Voineşti una „leşioasă şi duioasă".

Cronicar

GENERALUL GHEORGHE CANTACUZINO GRĂNICERUL: O VIZITĂ FĂCUTĂ STUDENŢIMII ROMÂNE DIN CERNĂUŢI – 1935

La sfârşitul primăverii anului 1935, preşedintele Centrului Studenţesc din Cernăuţi Dumitru Strâchinaru, care era şi preşedintele de onoare al „Societăţilor de Arcaşi" din Bucovina face o invitaţie Generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul eroul de la Caşin de a face o vizită studenţimii cernăuţene cu care ocazie să ţină o conferinţă. Generalul, care era şi preşedinte al „Partidului Totul pentru Ţară", acceptă invitaţia.

Nu mă voi referi la personalitatea sa, aceasta a făcut-o prof. Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ în „Buna Vestire" nr. 27, 28, 29, 30, 31 şi 32 din 1999-2000.

Într-o sâmbătă la ora 4 după amiază, cu rapidul Bucureşti – „Grigore Ghica Vodă", generalul Gh. Cantacuzino soseşte în gara Cernăuţi, aşteptat fiind de sute de studenţi, de preşedintele Centrului Studenţesc, de preşedinţii societăţilor studenţeşti, de un mare număr de intelectuali membrii ai partidului „Totul pentru Ţară" printre care erau: profesorii Traian Brăileanu, Barbu Sluşanschi, Leon Topa, avocaţii Neagoe Flondor, Ionel Ţurcanu, Suceveanu, Filon Lauric, inginerii Nicu Lupu, Iancu Popescu şi mulţi alţii.

La ora şase în aceeaşi după amiază a avut o consfătuire cu preşedintele Centrului Studenţesc mai sus amintit şi cu preşedinţii societăţilor studenţeşti după cum urmează: Octavian Olinici al Societăţii „Dacia", Vasile Posteucă al Societăţii „Arboroasa", Petru Cârciu al Societăţii „Junimea", Teofil Călinescu şi Traian Vasileovschi al Întrunirilor Academice „Bucovina" şi Moldova: Este de menţionat faptul că societăţile studenţeşti din Cernăuţi mu erau organizate pe specific de studii ca la celelalte centre universitare, ele aveau la bază sistemul medieval, grafic, cu respectarea tradiţiilor în funcţie de trecut istoric şi ţinut geografic, cu respectarea tradiţiilor create de-a lungul timpului. Aceste societăţi îşi aveau existenţa încă din stăpânirea austriacă, începând cu anul 1885 odată cu înfiinţarea Universităţii din Cernăuţi. Acest sistem de organizare l-a încântat pe oaspete, el îl cunoştea din tinereţea sa, pe care a petrecut-o şi în unele oraşe occidentale.

Duminică, între orele 10-12, însoţit de avocatul Filon Lauric, comandant legionar, a vizitat sediile societăţilor studenţeşti unde era aşteptat de comitetele respective şi de un mare număr de membri. Deosebit de încântat a fost generalul Gh. Cantacuzino la vizitarea „Întrunirilor Academice Bucovina şi Moldova", unde avocatul Filon Lauric era încă membru activ.

Aceste societăţi erau conservative şi îşi aveau originea în vechile societăţi studenţeşti din Padova, Bologhia, Heidelberg, Freiburg, Praga şi altele. Întrunirile „Bucovina şi Moldova" asigurau membrilor acestor societăţi o educaţie serioasă prin disciplină în interior şi exterior, la baza educaţiei fiind păstrarea demnităţii şi cultul onoarei în care scop se folosea duelul cu sabia denumit „menzură". A fost primit de seniorii acestor întruniri adică preşedinţii. Pus în temă cu cele de mai sus, după câteva discuţii, a cerut două săbii, invitând la o întâlnire pentru câteva exerciţii pe oricine din cei prezenţi. S-a oferit avocatul Filon Lauric recunoscut ca u mare maestru al duelului. După câteva exerciţii toţi cei prezenţi au rămas uimiţi de măiestria mânuirii sabiei de către oaspe. De altfel se ştie că generalul Gh. Cantacuzino, mai ales în tinereţea sa era un as al duelului, şi că a avut mai multe dueluri. Problemele de onoare le rezolva prin duel şi nu în instanţe judecătoreşti.

La plecare oferindu-i-se cartea de aur a întrunirilor generalul Gh. Cantacuzino a menţionat: „de îndată ce am sosit aici, m-am simţit în elementul meu, aici am dat de cruce, sabie şi lege"?

La ora patru după amiază în sala Teatrului Naţional a avut loc întâlnirea cu publicul cernăuţean. Sala era plină până la refuz. La ridicarea cortinei pe scenă a apărut eroul de la Turtucaia Coţi şi Caşin într-o deosebită ţinută cu o privire pătrunzătoare, cu părul alb şi cu o respectoasă barbă albă, înconjurat de o gardă de şase studenţi în cămăşi verzi. Asistenţa din sală era formată în majoritate din studenţi, mare parte în costum naţional, din intelectuali de toate categoriile şi din ofiţeri, aceştia în ţinută civilă pentru a nu încălca regulile militare, mai ales că peste tot mişunau agenţii lui Eugen Cristescu, de departe totul fiind supravegheat de comisarul regal maiorul I. Burada venit special de la Iaşi. La încetarea ovaţiunilor şi aplauzelor generalul Gh. Cantacuzino salută publicul şi mulţumeşte pentru simpatia arătată şi cere ca în calitatea lui se ostaş să vorbească de drapel, simbolul dragostei de Patrie. În unanimitate sala aprobă. Se trăia un moment de istorie. Pe scenă se află eroul de la Turtucaia, de la Coţi unde împreună cu generalul Praporgescu a fost îngropat de explozia unui obuz german, de unde numai el a scăpat, rănit fiind, pierzând un ochi. Eroul de la Caşin unde organizând o brigadă de grăniceri a respins atacul german, primind numele de Grănicerul şi totodată fiind avansat la gradul de general. Oaspetele şi-a început conferinţa dând o definiţie drapelului, a arătat ce înseamnă a fi sub drapel. El reprezintă simbolul dragostei de Patrie ce trebuie apărată cu preţul vieţii. A arătat că culorile drapelului au fost alese ca semn reprezentativ încă din timpul revoluţiei de la 1848. A vorbit de insignele purtate de legionarii romani şi luptătorii daci. În continuare a înşiruit unele evenimente eroice ale moldovenilor şi muntenilor în marile bătălii

(continuare în pag. 14)

P. C. BACIU

EXPEDIŢIE LEGIONARĂ ÎN SPANIA: noiembrie 1936 – ianuarie 1937

„Când viaţa unui popor este ameninţată, când se cutează asupra credinţei, moralei, civilizaţiei, când Dumnezeu este lovit şi huiduit, naţiunea e pusă în stare de legitimă apărare, nu omori, ci lupţi pentru patrie, pentru credinţă, pentru Dumnezeu" *(Neculai Totu - Însemnări de pe front).*

În toamna anului 1936 opt legionari pleacă în Spania însângerată, pentru apărarea Crucii şi a Mântuitorului Christos.

Dr. Ion Moţa, general Gh. Cantacuzino, ing. Gh. Clime, av. Nic. Totu, Preot Dumitru Borşa, dr. Vasile Marin, av. Alex. Cantacuzino şi Bănică Dobre.

La 13 ianuarie 1937 ION MOŢA şi VASILE MARIN aduc jertfa supremă în faţa Madridului la Majadahonda, loviţi de acelaşi proiectil poate românesc căci Nicolae Titulescu a înzestrat armatele comuniste din Spania cu tunuri şi avioane plătite din sudoarea creştinilor din România, proiectil tras poate de „patrioţii" lui Valter Roman (Neulander) şi Ana Pauker, agenţii Moscovei care după 23 august 1944 vor însângera şi pustii România.

O, voi ostaşi ai lui Iisus care aţi biruit moartea, cu moartea voastră înfruntând asaltul drăcesc al celor ce voiau să doboare aşezarea creştină a lumii, voi cu iubirea voastră pentru Christos, acolo departe în Spania aruncată în scrum, sub zările de sânge, sub ploaia de schije şi jar, aţi deschis porţile veşniciei destinului legionar şi Neamului nostru creştin, cu zguduitoarea voastră vitejie cu sfânta voastră jertfă.

Au trecut de atunci decenii şi vor trece veacuri. Sub urletul fiarei apocaliptice şi huruitul tancurilor, sub bubuitul tunurilor şi geamătul pământului se prăbuşeau altarele lui Hristos, trosneau şi se mistuiau în flăcări oasele creştinilor răpuşi de hoardele păgâne.

Preoţi cu faţa arsă de artificii erau spânzuraţi în altare; măicuţe pângărite şi apoi spintecate cu sânii străpunşi de baionete, citeai pe feţele lor însângerate grimasa chinurilor, icoanele cu chipul lui Christos mitraliate şi scorojite de dogoarea focului.

Cine mai poate reda acum vaietele şi plânsetul de atunci, sau urletul animalic al „sodomiţilor" din acele zile de sânge şi fum.

Toate acele mucenicii; precum nemernicii şi înfiorări au intrat în neant. Cercetătorii, istoricii, scriitorii, oamenii de cultură tac!

Scriu după 66 de ani de la acea mare încleştare stăpânit de atâtea dureri, cu ochii umezi şi gândul înfipt în trecut, încerc să sparg cătuşele vremii şi să parcurg distanţa timpului. Scriu pentru contemporanii mei de atunci, şi de azi, pentru acei care au stat în vecinătatea morţii, scriu pentru acei care au trecut prin moarte, pentru cei morţi, dar scriu şi pentru acei mişei care au purtat în mâinile lor făcliile întunericului din Apocalips şi un crezut că-l pot învinge pe Dumnezeu.

Ei nu au înţeles nimic din crâncena încleştare a celor două lumi.

Războiul împotriva legionarilor lui Iisus continuă şi azi. Acestor, neostoiţi cotropitori, dascălii negaţiunii, frauduloşi democraţi şi pseudo-creştini, le punem o întrebare: de ce ne-aţi luat ţintă pe noi pentru răutatea voastră, pentru fărădelegile voastre, pentru crimele voastre?

Trupurile noastre sunt pline de răni, de lovituri, de bicliuiri, iar aducerile aminte ne îngrozesc. „Arde Taravde morminte".

Trăim şi azi aceeaşi prăbuşire de iad. De peste cinci decenii nu faceţi altceva decât să ucideţi în sufletul bietului român certitudinea vieţii viitoare, certitudine aduse de Mântuitorul Iisus Christos.

Mâna forţelor luciferice lucrează. Trăim parcă ceasul cel din urmă. Suntem o ciurdă mânată parcă de o putere hipnotică. Nu ne mai amintim nimic din trecut, din cele întâmplate. Am uitat schingiuirile, am uitat morţii şi nu percepem că şi azi ne aflăm în faţa aceloraşi schingiuitori, fără milă pentru cel obidit, fără morală, fără Dumnezeu.

„Acum, cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârtecaţi, să ne strângem la adăpost, la singura căldură şi alinare, tărie şi reconfortare a noastră readucătoare de putere, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului – la icoană. (Ion Moţa)

Orice prăpăd, orice urgie ar mai veni peste noi, mai mult decât acest veşmânt pământesc-trupul, nu ne mai poate lua!

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 12)

• **(Generalul...)** purtate sub conducerea marilor noştri voievozi ca Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Sfânt, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazul, Ion Vodă cel Cumplit şi alţii întotdeauna şi mereu având ca pavăză şi îndemn drapelul. A amintit de soarta steagului lui Ştefan cel Mare, care a ajuns la muntele Athos şi a fost adus în ţară după anul 1920 şi depus la Muzeul Armatei din Bucureşti.

Personal, ca ofiţer fiind vorbitorul a arătat că pentru a-şi îmbărbăta ostaşii în timp de război şi pentru a întări în sufletul lor dragostea de Patrie, se află întotdeauna în fruntea lor.

În timpul conferinţei generalul Gh. Cantacuzino a fost mereu aplaudat iar la terminare toată asistenţa ridicându-se în picioare l-a omagiat.

După conferinţă a urmat un program artistic compus din cântece şi recitări din care nu au lipsit melodii de Ciprian Porumbescu, „DOINA" lui Eminescu şi „HOREA" lui Aron Cotruş.

La plecare întreg publicul a intonat „Trei culori". Pentru întreaga studenţime cernăuţeană, cât şi pentru cei prezenţi la această întrunire-vizită, generalul Gh. Cantacuzino Grănicerul a constituit o mare bucurie pe care cei care mai trăiesc o simt şi azi.

Condus la gară de acelaşi alai, care l-a primit, înainte de a se urca în vagon generalul Gh. Cantacuzino le-a mulţumit pentru ospitalitatea oferită, manifestându-şi totodată satisfacţia pentru patriotismul, credinţa şi tradiţionalismul de care dă dovadă poporul român cu tot cosmopolitismul creat aici de fostul regim habsburgic în dorinţa deznaţionalizării sale.

Cu rapidul „Grigore Ghica Vodă" – Bucureşti – oaspetele a părăsit oraşul Cernăuţi.

(urmare din pag. 1)

* **(După...)** numai – cu mesaje despre REVOLUŢIA SEXALĂ şi MATERIALISMUL egoist. Iar bogăţia nu-i protejează pe copii de atari tentaţii ci, adesea, TENTAŢIILE sunt, din această CAUZĂ mai ACCESIBILE.

Ce-i de făcut?

Căpitanul ne-a lăsat un testament, în această privinţă:

1. EDUCAŢIE CREŞTINĂ: ei trebuie să recunoască, să iubească pe Dumnezeu şi să se poarte după învăţăturile creştine. Este foarte multă literatură imorală care ucide sufletul copilului: el trebuie să fie ferit de a sorbi această otravă.

2. EDUCAŢIA NAŢIONALĂ: tânărul român trebuie să-şi iubească patria, pământul şi Regele; fără patrie este ca un pui fără cuib; el trebuie ferit de LITERATURA COMUNISTĂ care se ridică contra lui Dumnezeu, contra familiei, contra proprietăţii şi contra armatei.

3. EDUCAŢIA SOCIALĂ: în sufletul tineretului nostru trebuie cultivate şi întreţinute sentimentele creştine de DREPTATE şi ECHITATE socială şi setea de muncă creatoare.

4. EDUCAŢIA FIZICĂ şi

5. EDUCAŢIA SANITARĂ – pentru că el trebuie păzit de nenumărate boli ţi în special de cele venerice – (pe atunci nu se ştia de SIDA dar funcţiona, din plin, ca şi azi, SIFILISUL) – pentru că, intervine Forbes, o SOCIETATE LIBERĂ nu poate supravieţui unei generaţii de copii ai cocainei şi adolescenţi cu trupul distrus de dialoguri şi infectaţi cu HIV.

Cu alte cuvinte acelaşi lucru va fi susţinut de Forbes scriind că „singura cale de a elimina relele societăţii noastre stă în realizarea unei schimbării inimii, conştiinţei şi atitudinii" prin intermediul unei educaţii adecvate.

Aşa cum era firesc după cei vreo 50 de ani de „triumf al comunismului în România, preluarea puterii în 1999 de fii şi fiicele, nepoţii şi ginerii „avangărzii clasei muncitoare" a desăvârşit DECLINULUI MORAL iniţiat de invazia sovietică.

Haosul, tema zilei de mâine, înmulţirea aşa zişilor „baroni" – lacomi, perverşi, paraşutate politice, hrăpăreţi şi incompatibili, apariţia unor partide care ţintesc un singur lucru – împărţirea trupului ţării în hălci şi instituirea a ceea ce Eminescu numea RAUBSYSTEM pe româneşte guvernare piraterească.

Din nefericire nici numiţii oameni ai bisericii nu au ţinut seama de observaţia Căpitanului în ce priveşte „lipsa unei elite preoţeşti care să fi păstrat focul sacru al vechilor creştini, dar şi absenţa unei şcoli de mare înălţime şi de mare moralitate creştină".

Şi nu putem fi consolidaţi de observaţia lui Steve Forbes că „şi în America din ce în ce mai puţini oameni se duc la biserica" – în timp ce, atunci când Alexis de Tocqueville a vizitat Statele Unite (în 1831) consemna că „aspectul religios al ţării a fost primul lucru ce mi-a atras atenţia şi cât am stat acolo am înţeles marile CONSECINŢE POLITICE ce au rezultat din această stare de lucruri. În Franţa am văzut, aproape totdeauna, spiritul religios şi cel al libertăţii mergând în direcţii opuse. În America am văzut că ele erau UNITE şi au DOMNIT ÎMPREUNĂ în această ţară".

Esenţial – spune Corneliu Codreanu – este să RESTAURĂM CREDINŢA şi MORALA – pentru că „este imposibil ca o naţiune să dureze dacă devine fie CORUPTĂ, fie LASĂ – sau, aşa cum s-au petrecut lucrurile în România ultimilor 60 de ani, şi UNA şi ALTA. (Teddy Roosevelt – preşedinte ale Americii în anii 1901 – 1909).

Şi căpitanul şi preşedintele Satelor Unite mai sus citat au crezut că „instituţiile formatoare ale caracterului trebuie sprijinite pentru a întări fibra morală a naţiunii în timp ce CREDINŢA RELIGIOASĂ trebuie să fie AFIRMATĂ nu SUBMINATĂ.

Corneliu Zelea CODREANU sublinia că „RUGĂCIUNEA ESTE ELEMENTUL DECISIV AL VICTORIEI" amintindu-ne că „în jurul altarelor bisericilor s-a aflat adunată de mii de ori, în vremuri de bejenie şi restrişte, întreaga suflare românească conştientă că acesta-i ultimul refugiu posibil – (aşa cum bucureştenii îşi amintesc de mulţimea de oameni ce vegheau cu lumânări aprinse, în mână, criminala demolare a bisericii închinate Sfintei Vineri) – şi astăzi, fiind în vremuri de mari primejdii, trebuie să îngenunchem pentru a primi binecuvântarea Domnului".

Pe măsură ce tranziţia de la perioadele agro-industriale la cea informaţională ce accentuează că suntem invadaţi de efectele secundare ale aşa zisului progres tehnologic care, în absenţa unei infrastructuri morale despre care am amintit mai sus, lumea va intra într-o criză majoră.

Steve Forbes crede că nu vom putea ieşi din acest impas decât prin „reînnoirea bazelor morale şi spirituale ale societăţii noastre ce se vrea liberă concomitent cu schimbarea comportamentului economic şi politic pentru a acorda tuturor şansa de a-şi realiza visurile". (Eseul lui a fost scris înaintea evenimentului din 11 Septembrie 2001 cu consecinţe insuficiente evaluate, incorect tratată şi încărcate cu primejdii, potenţial, majore, care se vor împlini, spre nefericirea tuturor, dacă nu vom ţine seama de sfatul Căpitanului: „războaiele se câştigă de cei care au ştiut să-şi atragă din văzduh, din ceruri, forţele misterioase ale lumii nevăzute şi să-şi asigure concursul acestor forţe.

Forţele acestea misterioase sunt sufletul morţilor şi, mai presus de sufletele morţilor, se află DUMNEZEU. În ultima analiză biruinţele nu depind de pregătirea materială, de forţele materiale ale beligeranţilor ci de puterea lor de a-şi asigura concursul puterilor spirituale. Iar concursul LOR nu se poate asigura decât prin DREPTATEA şi MORALITATEA acţiunii tale susţinute de APELUL FRECVENT, INSISTENT la ELE, adică prin RUGĂCIUNE).

MAREA CRIMĂ ISTORICĂ

Un monarh a ucis un monarhist – iar un patriarh şef de guvern dă binecuvântare omorârii aceluiaşi om care a întors la Biserică o întreagă generaţie.

Se împlinesc anul acesta 65 de ani de la marea crimă istorică (din 29/30 noiembrie 1938): asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul **Legiunii „Arhanghelul Mihail"** (24 iunie 1927) – Mişcarea Legionară.

Legiunea Arhanghelul Mihail a apărut în istorie, cerută de necesităţi, ca o manifestare a instinctului de apărare a poporului român.

În 1918 se formase România Mare. Se împlinea un vis de veacuri al Românilor: unirea celor trei provincii româneşti, Regatul cu Moldova (întreagă de data aceasta) şi Muntenia şi Ardealul; rămân în afară românii macedoneni.

Dar situaţia nu era deloc roză. România ieşise sărăcită din războaie, şi trebuia să facă faţă înăuntru propagandei comuniste dusă de bolşevicii din Răsărit şi de mişcări muncitoreşti cu sloganuri comuniste.

Cu un efort admirabil armata română, la cererea maghiară, în două săptămâni zdrobi hoardele bolşevice ungare, ocupă Budapesta în 4 august 1919 şi înlătură primejdia comunistă la graniţa de Vest a României.

Dar în lăuntru nelinişte, demonstraţii comuniste, lupte studenţeşti. Evreii bogaţi voiau să ocupe prin cultură poziţiile cheie de conducere a României; prin medici, avocaţi, economişti etc.

România era Canaanul fiilor lui Israel.

Dar întâmpinară împotrivirea îndârjită a studenţilor români. Cel ce s-a ridicat şi a pregătit şi dus lupta încă 1919 împotriva cuceririi României de evrei a fost omul genial Corneliu Zelea Codreanu. Calitatea lui dominantă a fost organizarea.

El a reuşit în 1927 să organizeze o mişcare naţională care să fie un scut al apărării României de orice primejdie. Legiunea Arhanghelul Mihail, care a crescut ca un bujor frumos până în februarie 1938, când avea un număr impresionant de membrii.

A identificat inamicul nr. 1 al României: Uniunea Sovietică şi comunismul ei;

2 – corupţia internă întreţinută pe toate căile de evrei;

3 – Asaltul evreilor pentru cucerirea ţării sprijiniţi de masoneria internaţională.

Remediu: Un român incoruptibil, energic, viteaz, plin de credinţă gata de orice jertfă pentru –ţară, care să calce cu picior de stăpân peste pământurile ei. Cu timpul evreii de la noi s-au întărit: ei au cucerit 60% din comerţul ţării, 80% din industrie şi 40% din presă. Ceva uimitor!

Dar şi Românii s-au întărit; conştiinţa naţională a crescut, un comerţ legionar se dezvoltase frumos. Totul părea a arăta un viitor nu numai frumos, ci măreţ României. Se ridicase în România un tineret de o măreţie unică, fără egal, în toată lumea. Şi el lupta ca România să fie a românilor.

El nu urmărea evreul în sine, ca rasă, ci numai moravurile lui şi tendinţa de a cuceri România.

Şi când toate speranţele de realizare a unei Românii superbe, model pentru lume, erau gata a se înfăptui, veni dezastrul, masoneria a dat lovitura, a distrus Mişcarea Legionară prin cel mai criminal om ce a stat vreodată în fruntea României şi cel mai mare trădător de ţară, regele Carol al doilea, în veci blestemat.

Au urmat arestări, lagăre, uciderea nevinovaţilor. Sute de morţi şi mucenici legionari au fost atunci. Ţara s-a umplut de morminte legionare. Era dansul morţii nebune, dezlănţuite de un nebun. Niciodată n-au căzut pe pământul ţării capete mai idealiste, mai luminate, mai devotate binelui public. Şi unii n-au căzut simplu, ci în mucenicii. Şi răul a curs, apoi, în valuri.

Al doilea val l-a dezlănţuit generalul Ion Antonescu, om integru până aici, dar care se manifestă cu o ură, o furie sălbatică şi neomenie ce a trecut orice măsură. Mii de morminte legionare au rămas în urma lui.

Şi în sfârşit, al treilea val dezlănţuit de comuniştii. În munţi, în văi, în câmpie, în temniţe, ei au semănat alte morminte legionare. Dar chinurile prin care au trecut i-au sfinţit. Ei nu sunt simpli morţi, ci sunt morţii sfinţi, martiri şi mucenici. Mucenici ai Neamului românesc, sunt martiri ai luptei împotriva comunismului, şi au sfinţit pământul pe unde sunt îngropate trupurile lor.

Noi ne mândrim cu aceşti eroi. Ei au înfruntat prigoane care au durat 50 de ani. Rezistenţa lor în condiţii extreme va să uimească lumea. Ei au dovedit că spiritul legat de Dumnezeu printr-o mare credinţă poate menţine ani îndelungaţi corpul supus distrugerii prin cele mai grozave mijloace.

Rezistenţa lor îndelungată în condiţii extreme de ucidere lentă a desfiinţat cunoaşterea ştiinţifică a lumii cu privire la durata rezistenţei omului. Această dovadă a depăşit orice aşteptare. Ferice de neamul românesc care a dat atâtea jertfe curate în acest timp apocaliptic.

Petru BACIU

Cristoiu la Biblioteca Academiei

Când părăseşte un loc de muncă, Ion Cristoiu anunţă suflarea românească şi universală că „se retrage la bibliotecă să studieze" . Adică, vă daţi seama, omul trebuie să-şi lămurească interioritatea. Ca să vezi! Marii pustnici ai primelor secole creştine îşi anunţau stareţii că au intenţia de a se retrage în pustie pentru a se îmbunătăţi duhovniceşte. Cristoiu anunţă naţiunea că se retrage la bibliotecă şi nu la orice bibliotecă ci la BAR (adică Biblioteca Academiei Române). Ne întrebăm – cu oarece interes – pe câte zile i-a eliberat dl director Ştrempel „permis de acces"? Pe mai mult de 15 zile în decurs de un an? Că nouă atâta ne-a dat. Dar, de, noi nu suntem Cristoiu(**Gigel INVIDIOSU**' pe Ion Cristoiu).

Numele străzilor în România postdecembristă

În România, cum se schimbă direcţia de comandă aşa se schimbă şi denumirea străzilor, ba chiar şi a oraşelor. Bate vânt dinspre Moscova imediat edilii oraşelor trec la schimbări a denumirilor de străzi. Nu vom comenta cum se numeau străzile oraşelor până în 1964, apoi până în 1989. Inutil! Bătrânii – cărora le-au mai rămas buletinele vechi – o ştiu prea bine. Vreau să mă ocup doar de noile denumiri de străzi – în „democraţie" (în „democraţia" filo-„americană" până la greaţă). În oraşele din Transilvania şi Banat, acolo unde românii sunt peste 80% (şi doar acolo) străzile poartă nume de flori, ierburi, pomi sau oraşe străine. La periferie găseşti şi străzi cu numele unor personalităţi istorice româneşti. Fără a se specifica pe plăcuţă cine a fost insul şi când a trăit. De pildă: „str. Axente Sever" şi atât. Ce este cu acesta? Pauză, cum ar spune un glumeţ. De ce nu atunci „str. Ion Popăscu", sau „str. Gigi Parpanghel"? „Misterium!" cum ar spune ardeleanul. Acolo unde naţionalitatea ungară atinge 20%, pe lângă străzi cu denumiri florale, pomicole, ierbacee, străzile sunt inscripţionate şi ungureşte şi unele au pe plăcuţă nume din istoria Ungariei: Kossuth, Petofi, sau alt criminal care a ordonat uciderea de români sau a făptuit. De regulă, numele acestora se dă unei străzi principale, din centrul urbei. În localităţile unde ungurii ating între 20% şi 75% dominanta numelui străzilor este şi ea florală, pomicolă, ierbacee, dar străzile principale – toate – poartă nume ale unor personalităţi din istoria Ungariei. Cu date şi cine a fost, când a trăit. În celelalte provincii româneşti străzile sunt numite, în proporţie de peste 50%, cu nume de plante, flori, ierburi, oraşe etc., restul cu nume, întâmplări din istoria României. De unde, până la căderea lui Ceauşescu, străzile cu astfel de nume se inscripţionau, de pildă, astfel: „str. Mihai Viteazul" şi de dedesupt cine a fost şi în ce perioadă a trăit sau a domnit. Acum nu se mai scrie aşa ceva. Să zicem că Mihai Viteazul este o personalitate bine cunoscută celor care au studiat istoria în mod onorabil în şcoală. Dar cine n-a studiat-o? Ce să mai spunem dacă strada poartă numele unei personalităţi mai puţin cunoscute, fie acea personalitate scriitor, istoric, domnitor, rege, artist etc. Ei bine, lipsa amănuntelor este un ceva deliberat, dacă nu ordonat de undeva de la vreun centru de putere ocultă. Pentru că – vorba criminalului cu pricina – „în politică nimic nu este întâmplător". Ochiul omului de rând trebuie dezobişnuit de tot ceea ce ar putea aminti de o istorie naţională, de o oarecare mândrie că te tragi din nişte strămoşi care n-au făcut umbră degeaba pământului. Sigur, tăbliţele cu inscripţionarea denumirii străzilor este şi un ceva care aduce beneficii cine ştie cărei firme obscure, firmă care, în mod sigur, este condusă de o rudă mai apropriată sau mai îndepărtată a primarului X, consilierului Y, prefectului Z. Este la mintea galinaceii problema cu pricina. Numai că nimeni în lume nu-i de capul lui şi cu atât mai puţin un primare. Cel puţin un şef de partid îl comandă pe respectivul (în cazul dlui Băsescu şeful de partid se confundă într-o oarecare proporţie cu primarele Bucureştii-lor). Şi am vrea să credem că un şef de partid nu este un analfabet şi, dacă este (că sunt atâtea cazuri în istorie), are o grămadă de consilieri şi că în această grămadă se găseşte şi un istoric, un îndrăgostit de istorie cel puţin, şi acela are ambiţia de a-l consilia pe respectivul iar acesta, la rându-i, îşi struneşte şi învaţă câte ceva pe domnii primari, consilieri ieşiţi pe liste la alegerile locale. Măcar de ochii lumii, adică a poporului român, al acestui popor care se lasă condus de „deştepţii" lui Brucan. Că el şi i-a ales pe aceşti „deştepţi". Patalamale i-a trebuit? Le are! „Academia" de partid „Ştefan Gheorghiu" a fabricat cu sutele de mii.

Ştefan Gheorghiu jr.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Vasile ROŞU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Nicolae VEGA.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA.

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602